

értünk a világ Messiása, hogy végtelen szeretetét örök-  
ségül nekünk hagyja.

Szeretetből fogantatánk, a szeretet adott lételt s  
ápol bennünket.

Lépünk a természetbe, vizsgáljuk a végtelen tü-  
neményeket s bámulva, de egyszersmind boldogító ér-  
zettel vesszük észre, hogy a szeretet vonzódása, a  
rokonszenv hatalma a természet minden élete s a sze-  
retet az egyedüli élet.

A szeretet mindenható, a szeretet teremti és ront  
világokat. Midőn az ember kedélyéből kihal az eszmé-  
nyi szeretet, akkor eltemeti benső nyugalma, valódi  
boldogsága kiapadhatlan forrását: — midőn valamely  
világtest gyűlölségből eltávoznék társától, megbomlanék  
a világszerkezet.

Ha mindenben bővelkedünk, a kincsek, dicsőség  
hírnév terhe alatt legörbedünk, de szeretetünk nincs;  
nyomoru koldusok vagyunk.

Ha vastag ruhába öltözködünk, kényerünk meg-  
fogy, testünk fázik, de eszményi szeretet honol keb-  
lünkben, nagyok és gazdagok vagyunk, mert meg van  
bennünk a fogékonyság minden jóra és minden tiszta  
öröm élvezetére.

Ha közönynyel mindenünket a szegényeknek ad-  
juk, cynismusból vérig vezeklünk, — de szeretetünk  
nincs, az Isten megveti tetteinket.

Azért szeressetek és tanítsatok nemesen, eszmé-  
nyileg, fölfáldozólag szeretni!

(Vége következik.)

## FERENCY TERÉZ HATTYUDALA.

(Szécsény, 1853. Jan. 3.)

Elborúl ifju napom sugára,  
S életemnek bájoló képei;  
Elborítanak engem nemsokára  
A rideg sir gyász göröngyei.  
Árnyaidban sírom cypusága,  
El- s lefonnyad szép korom virága.

Mig felettem kis halom tövében  
Némán áll az egyszerű kereszt,  
Melyet a sziv szánó érzetében  
Bánatos köny árja nem fereszt;  
Új tavaszban felviról az élet,  
Ah csak a sír jégülén nem éled.

Majd a holtak nyughelyére jöjj el,  
Új hantokkal áll egy sirhalom;  
Mig fölülte bánatos nyögéssel  
Leng föléd az esti fuvalom.  
Mintha sugná: a ki érted élttem,  
Karjaid közt szebb álmot reméltem.

Ejts könyűt! a búemelte hantot  
Részvevő könyűd beszenteli;  
S mely rátűzve áll, a száraz lombot  
Bár többé föl nem élesztheti.  
Szánd, s ha jó az új tavasz koránya,  
Ejts könyűt az árva sirhantjára!

Az eredetiből közli:

M. ELA

## A MENYASSZONY ÁLMA.

— Eredeti beszély. —

Irta s gróf Nádasdy Ferencnek, a  
honszerelmű ifjunak ajánlja

URVÁRY LAJOS.

I.

Honunk történelmében fájdalmas korszakot li-  
pez az 1217 utáni néhány év.

A király, s II. Endre kereszties hadjárata utáni-  
szatérván, a koronajavakat izmaelita és zsidó pén-  
zséreknek bérbeadván, ezek csak szenvedést, nyom-  
hoztak szegény népünkre.

E fájdalmas korszakból vettem képet, esz-  
tít és hűt.

S te történet szelleme! ki előtt a mult egyenlő  
a jelennel és jövővel, nyújtsd a színeket gyöp-  
ecsetemnek, hogy megkülönböztethessem az ábrá-  
dot a valótól, az érzelmet az érzélgéstől.

Szivdermesztők voltak Stahal Ábrám szavai...  
Szivdermesztők, mint a mord éjszaki szélvész, mel-  
nem törődve rőzsárgat tördel-e össze utjában, vagi  
tüske-bokort, mindent elpusztít, mindent összeront.  
A bú tanyája lőn eltávozta után az öreg jó Or-  
z s e néni háza, kinek erkölcsös becsületessége mel-  
lett egész K ö k é n y falva tanuskodhatik.

A szobában, mely majdaem üresnek mondható  
foglal helyet egy töredezett lábú széken a jó agnó-  
ki már az ötvenedik év ezüstkoszorút viselő fején.

Szemei mozdulatlanul egy Mária képre, — régen  
elhunyt férje utolsó emlékére, — függesztvék, láte  
várván vigaszt az elhagyottság szörnyű karjai közt.

Mellette ül leánya, Lóra, kinek kecses termett  
a szegényes ruhában még inkább kitűnik.

A szögfürtöktől körülkoszorozott angyali arcon a  
bú oly világos nyomai látszanak, hogy egy második  
Artemiziát látsz magad előtt megtestesülve, ki egész  
életét az elhunyt emlékének áldozá.

Szemeinek bánatos, percekint föl villanó tűzéből  
világosan lehet kivenni, hogy o szép lányka érzelen-